

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2829/2020
15.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Дамир Муминовић, адвокат из ..., против тужене Општине Сокобања, чији је заступник Правобранилац Општине Сокобања, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 455/19 од 14.02.2020. године, у седници већа одржаној 15.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 455/19 од 14.02.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 455/19 од 14.02.2020. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи П 465/2018 од 20.11.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена Општина Сокобања да тужили АА на име накнаде штете настале услед уједа пса непознатог власника, исплати накнаде због претпљених физичких болова и претрпљеног страха у износу од по 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, а одбијен је као неоснован захтев за исплату износа од још по 10.000,00 динара за ове видове штете, са траженом каматом. Обавезана је тужена да тужили накнади трошкове поступка у износу од 62.600,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 455/19 од 14.02.2020. године, преиначена је наведена првостепена пресуда, тако да је одлучено да се обавезује тужена Општина Сокобања да тужили АА на име накнаде штете исплати за претпљене физичке болове износ од 35.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 35.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана 20.11.2018. године до исплате, а у преосталом је тужбени захтев као неоснован одбијен, и то за исплату износа преко досуђених по 35.000,00 динара до тражених по 60.000,00 за ове видове штете. Обавезана је тужена да тужили исплати накнаду трошкова првостепеног поступка у износу од 53.900,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности

пресуде до исплате. Обавезана је тужила да туженој исплати накнаду трошкова другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права. Наводи ревизије о неуједначеној судској пракси пред другостепеним судом и наводи да је побијаном одлуком тужила доведена у неравноправан положај, представљају у суштини предлог да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП. Уз ревизију су приложене пресуде из других парница, којима је другим тужиоцима досуђена такође накнада штете због уједа пса луталице, али у износима вишим од износа накнада одређених тужили правноснажном пресудом донетој у овој парници.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је у виду имао да се стављени предлог односи искључиво на висину накнаде нематеријалне штете, садржину тражене судске заштите, одлуке нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима су засноване, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

У конкретном случају, правноснажно је одлучено о исплати накнаде нематеријалне штете тужили као оштећеној коју је напао и угризао пас луталица, на јавној површини. Накнада је досуђена за индивидуална трпљења тужиле, по видовима штете која је њој проузрокована под утврђеним околностима. Ревизијско позивање на одлуке о досудама виших накнада, не може бити прихваћено као поткрепљење тезе о постојању неуједначене судске праксе, имајући пре свега у виду да се те одлуке односе на другачије чињенично стање од утврђеног у овом поступку.

Висина новчане накнаде нематеријалне штете зависи од утврђених околности сваког појединог случаја. Исти узрок штете (угриз пса луталице), не значи да су и околности настанка штетног догађаја истоветне, као ни последице које су произишле. Околности су битно другачије код вишеструких угриза од стране једног, два или више паса, у односу на чињеничну ситуацију напада једног пса и једног нанетог угриза. За одређивање накнаде, значај уживају објективне и субјективне околности. У обзир се узима интензитет трпљења сваке личности понаособ. Новчана накнада нематеријалне штете се индивидуализује. Накнада се по висини одређује тако да послужи као одговарајућа новчана сатисфакција, а не погодује циљевима неспојивим са њеном сврхом (сврхом правичног задовољења). Изнето о судској пракси у погледу примене члана 200 Закона о облигационим односима, не даје основа схватању ревиденткиње о потреби уједначавања судске праксе у односу на висину накнада штете проузроковане

уједом пса луталице. Висина накнаде нематеријалне штете не може бити одређена линеарно, из разлога који су изнети као ставови заступљени у судској пракси.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. У образложењу побијане пресуде изнети су правни разлози на којима је заснована у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. Због искључења права на ревизији у споровима мале вредности не примењује се члан 403. став 2. ЗПП, тако да преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда нема утицаја на дозвољеност ревизије у поступцима о споровима мале вредности.

У конкретном случају, тужба ради исплате поднета је 25.05.2018. године, вредност предмета спора износи 120.000,00 динара, ради се о спору мале вредности, те ревизија тужиље није дозвољена према члану 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић